

— Ами аз?

Житното зърно не можеше да види, но усети, че някакви нежни и меки листенца се промушват край него и устремяват нагоре. Житното зърно запита:

— Ти, такова нежно и слабо същество, как ще победиш твърдия като стомана лед?

— Със смелост!

— Че как се казваш ти, незнайно юначе?

— Кокиче!

Житното зърно се сепна. Докато кокичето, брулено от ледения вятър се бореше с снега и гнева на Малък Сечко, житното зърно разказа за неговия подвиг. Всички заровени семенца се раздвижиха. Те се устремиха нагоре и повтаряха неговите думи:

— Смелост! Смелост!

Житното зърно видя широкия свят. Полето бе обляно в светлина и въздухът трепереше от песните на птиците.

Като чуло за храбростта на кокичето, слънцето се навело, целунало го и след това вместо да се отдръпне, стъпило смело в борба с мраза и влагата и скоро ги победило.

Житното зърно изправило своето зелено стръкче, огледало трепналия в нов живот свят и слушало как всичко наоколо шепти:

— Победа! Победа! Пролетта дойде! **Аспарух Иванов**

ПРОЛЕТ ИДЕ

От свода слънчицето ясно
погали с топла длан полята
и тръпка сладостна премина
през спящите цветя в земята.

Най-първо бялото кокиче
очички сънени отвори
и люшна сребърно звънченце
със радост в светлите простори.

Усетил слънчовата ласка,
венче показва кукуряка, —
на топло скрит във храсталака
той цъвна, другите не чака.

В ливади ширни минзухарът
запали хиляди пожари
и първи агънца заблеха
навред във селските кошари.

Балканът бялите одежди
със трепетна ръка съблече, —
дрянт наметна златно рухо
и сливата напъпи вече.

Земята вдига лека пара,
на пръст мирише и на влага, —

за оран, пролетна сеитба
орачът ралото си стяга.

Георги Костаков